

Sygn. akt XXVII Ca 1796/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Adrianna Szewczyk-Kubat**

Sędziowie: SO Waldemar Beczek

SR (del.) Miłosz Konieczny (spr.)

Protokolant: st.sekr. sąd. Małgorzata Andrychowicz

po rozpoznaniu w dniu 08 grudnia 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **we W.**

przeciwko **J. T.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie

z dnia 08 lipca 2015 roku, sygn. akt I C 1165/14

I. oddala apelację;

II. odstępuje od obciążenia J. T. kosztami zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej poniesionymi przez stronę powodową.

Sędzia SR (del.) Miłosz Konieczny Sędzia SO Adrianna Szewczyk-Kubat Sędzia SO Waldemar Beczek

Sygn. akt XXVII Ca 1796/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 08 grudnia 2016 roku

W dniu 27 marca 2014 r. powód (...) we W. wniósł o zasądzenie od J. T. na jego rzecz kwoty 71.414 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W dniu 16 kwietnia 2014 r. Sąd I instancji wydał nakaz zapłaty, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 30 maja 2014 r. pozwana J. T. skutecznie wniosła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty. W sprzeciwie pozwana zaprzeczyła by zawierała z (...) Bankiem S.A. we W. umowę pożyczki na kwotę 41.099,54 zł, a kwota wskazana w bankowym tytule egzekucyjnym jest odmienna od kwoty wskazanej w umowie pożyczki, na podstawie której BTE

zostało wystawione. Następnie zaś kwestionowała skuteczność wypowiedzenia umowy pożyczki. Kwestionowała też skuteczność cesji tej wierzytelności.

W odpowiedzi na sprzeciw, powód pismem z dnia 25 września 2014 r., podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Wyrokiem z dnia 08 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - Żoliborza w Warszawie (sygn. akt I C 1165/14) zasądził od J. T. na rzecz (...) we W. kwotę 71.413,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2014 r., a w pozostałym zakresie powództwo oddalił i orzekł o kosztach procesu (k. 171).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następującym stanie faktycznym i prawnym:

W dniu 23 marca 2009 r. (...) Bank S.A. we W. zawarł z J. U. (obecnie T.) umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na podstawie której (...) Bank S.A. we W. przyznał pozwanej pożyczkę w kwocie 43.936,04 zł, która to kwota miała zostać w całości uregulowana do dnia 13 kwietnia 2012 r. J. U. była zobowiązana do spłaty powyższej kwoty w 36 ratach, zgodnie z harmonogramem spłaty zawartym w umowie.

J. U. nie wywiązała się ze zobowiązania, w związku z czym doszło do wypowiedzenia umowy pożyczki przez bank, o czym J. U. została poinformowana pismem z dnia 14 czerwca 2010 r. Na dzień wypowiedzenia umowy, wysokość zadłużenia opiewała na kwotę 41.099,54 zł.

W dniu 16 września 2010 r. (...) Bank S.A. we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) przeciwko J. U..

Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2011 r. Sądu Rejonowego dla Warszawy - Żoliborza w Warszawie została nadana klauzula wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny nr (...).

Wobec J. U. toczyło się postępowanie egzekucyjne (...), prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy J. P., które zostało umorzone postanowieniem z dnia 10 września 2012 r. wobec bezskuteczności egzekucji. Podstawą egzekucji był bankowy tytuł egzekucyjny nr (...).

(...) Bank S.A. we W. zmienił nazwę na (...) Bank (...) S.A. we W..

J. U., w związku z zawarciem związku małżeńskiego, zmieniła nazwisko na T..

W dniu 14 grudnia 2012 r. we W., pomiędzy (...) Bank (...) S.A. we W. a (...) we W. została zawarta umowa o przelew wierzytelności. Wśród wierzytelności będących przedmiotem umowy była wierzytelność przeciwko J. U. (Pesel: (...), nr dowodu osobistego (...)) opiewająca na kwotę 41.099,54 zł tytułem kapitału głównego, 23.469,94 zł tytułem odsetek, 497,77 zł tytułem zadłużenia wynikającego z opłat.

(...) Bank (...) S.A. we W. wystawił zawiadomienie dla J. T. o dokonany przelewie wierzytelności.

Pismem z dnia 23 stycznia 2014 r. (...) we W. wezwał J. T. do zapłaty należności wynikającej z umowy pożyczki. W wezwaniu powód wskazał, iż dług pozwanej wynika z umowy nr (...) z dnia 23 marca 2009 r. zawartej z (...) Bank S.A. we W., obecnie (...) S.A. we W..

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że powód jako następca pierwotnego wierzyciela wykazał skutecznie, że przysługuje mu uprawnienie do dochodzenia zaspokojenia roszczenia wobec pozwanej. Mając bowiem na uwadze przepisy o przelewie wierzytelności (art. 509 k.c.), zdaniem Sądu I instancji, powód wykazał, że zawarł z (...) Bank (...) S.A. we W. umowę sprzedaży wierzytelności w dniu 14 grudnia 2012 r. Jak natomiast wynikało z załącznika nr 5 do w/w umowy, cesja objęła swym zakresem również wierzytelność przysługującą zbywcy względem J. T.. Powód załączył do pozwu poświadczony za zgodność z oryginałem dokumenty w postaci odpisu umowy przelewu z dnia 14 grudnia 2012 r. i załącznika nr 5 do tej umowy.

W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy ustalił, że pozwaną i (...) S.A. we W. (dawniej (...) Bank S.A. we W.) łączyła umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 23 marca 2009 r. W ocenie Sądu Rejonowego faktem powszechnie znanym

jest, iż (...) Bank S.A. we W. zmienił nazwę na (...) S.A. we W. (art. 228 § 1 k.p.c.). Tym samym nie budziło wątpliwości Sądu I instancji, iż mimo nieprzedstawienia odpisu KRS, należało stwierdzić, iż (...) S.A. we W. był podmiotem działającym uprzednio w obrocie jako (...) Bank S.A. we W., a co za tym idzie J. T. zawarła w dniu 23 marca 2009 r. umowę pożyczki z (...) Bank S.A. we W., który następnie zmienił nazwę na (...) S.A. we W. i sprzedał skutecznie przysługującą mu wobec pozwanej wierzytelność na rzecz (...)we W..

Zdaniem Sądu I instancji pozwana podnosząc, że nie łączyła jej umowa z (...) Bank S.A. we W., okoliczności tej nie wykazała zgodnie z art. 6 k.c., zaś odnośnie braku zgodności pomiędzy umową pożyczki a bankowym tytułem egzekucyjnym (BTE) co do kwoty należności głównej, Sąd Rejonowy podniósł, że różnica pomiędzy kwotą pożyczki 43.936,04 zł a kwotą należności głównej wskazaną w BTE, tj. kwotą 41.099,54 zł wynikała prawdopodobnie z wpłat dokonanych przez pozwaną, przy czym fakt, iż różnica ta jest nieznaczna, wskazuje również na to, że pożyczka nie była przez pozwaną spłacana zgodnie z zapisami umowy.

Odnośnie prawidłowości wypowiedzenia umowy pożyczki przez pierwotnego wierzyciela Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z § 3 ust. 8 zawartej umowy, w razie zwłoki pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat, bank ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem zwykłym do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Zdaniem pozwanej do wypowiedzenia umowy nigdy nie doszło, gdyż pozwana nie otrzymała ani wezwania do zapłaty ani wypowiedzenia, a powód nie przedstawił do akt sprawy dowodu doręczenia przedmiotowych pism, lecz jedynie sam dokument zawierający oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. W ocenie Sądu I instancji umowa pożyczki nie nakładała na bank obowiązku przedłożenia potwierdzenia nadania do pozwanej pisma zawierającego wypowiedzenie umowy, mógł to uczynić listem zwykłym, a więc Sąd I instancji uznał, że pierwotny wierzyciel wysyłając oświadczenie listem zwykłym, skorzystał z regulacji zawartej w umowie przez strony. Sąd Rejonowy zważył również, iż w niniejszych okolicznościach to na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia, iż wypowiedzenie nie nastąpiło, gdyż nie było do niego podstaw, a tym samym, iż roszczenie powoda okazało się bezpodstawne. Mimo takiego ciężaru dowodowego, pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na to, iż uiszczala raty pożyczki zgodnie z zawartą umową, która to umowa miała okres obowiązywania do dnia 13 kwietnia 2012 r. Gdyby pozwana przedstawiła dowody dokonanych wpłat, uwiarygodniłaby stanowisko, iż wypowiedzenie było bezpodstawne lub, że do niego w ogóle nigdy nie doszło. Oparcie zarzutu braku podstaw do wypowiedzenia umowy bądź nieprawidłowego wypowiedzenia umowy jedynie na nieprzedstawieniu przez powoda dowodu nadania bądź doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty i wypowiedzenia, wobec treści umowy pożyczki, Sąd Rejonowy uznał za nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy zważył także, że pozwana mimo podnoszonego przez nią zarzutu spłaty zaległości przez ubezpieczyciela okoliczności tej nie udowodniła. Nie zostały przez pozwaną przedstawione żadne dowody na potwierdzenie faktu, iż żądania pierwotnego wierzyciela zostały zaspokojone przez ubezpieczyciela, a tym samym, że roszczenie wierzyciela jest niezasadne.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia, dopuszczalnego z uwagi na treść art. 513 k.c., Sąd I instancji podniósł, że w niniejszej sprawie roszczenie zapłaty miało charakter majątkowy i było związane z prowadzeniem przez cedenta (...) Bank (...) S.A. we W. (wcześniej (...) Bank S.A. we W.) działalności gospodarczej, zatem termin przedawnienia zgodnie z art. 118 k.c. wynosił trzy lata od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (zgodnie z art. 120 § 1 k.c.). Zgodnie zaś z treścią art. 123 § 1 k.p.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Sąd Rejonowy podniósł, że powództwo w niniejszej sprawie zostało wytoczone w dniu 27 marca 2014 r., a zatem przed upływem trzyletniego okresu przedawnienia, biorąc pod uwagę fakt, iż pierwotny wierzyciel otrzymał w dniu 21 kwietnia 2011 r. klauzulę wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie prowadził na jego podstawie egzekucję, która została umorzona 10 września 2012 r. Zarówno wystąpienie z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności (11 kwietnia 2011 r.), jak również prowadzenie postępowania egzekucyjnego, było okolicznością, która

przerywa bieg terminu przedawnienia. W związku z powyższym Sąd I instancji uznał, że do przedawnienia roszczenia w niniejszej sprawie nie doszło, z uwagi na podejmowane przez pierwotnego wierzyciela czynności zmierzające do dochodzenia roszczenia. Wobec umorzenia postępowania egzekucyjnego w dniu 10 września 2012 r., na skutek bezskuteczności egzekucji, dopiero po tym terminie rozpoczął bieg trzyletni okres przedawnienia roszczenia. Z pewnością zatem, w dniu 14 grudnia 2012 r., tj. w dniu przelewu wierzytelności nie była ona przedawniona. Powód wniósł pozew w dniu 27 marca 2014 r., a tym samym przed upływem trzyletniego okresu przedawnienia roszczenia, który upłynąłby najwcześniej w dniu 10 września 2015 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy uznał podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia za niezasadny.

Odnosząc się do twierdzenia pozwanej, iż w dniu 14 kwietnia 2015 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 Prawa Bankowego z art. 32 ust. 1 Konstytucji Sąd Rejonowy stwierdził, iż jak wynika z pkt II. wyroku w sprawie P 45/12, powyższe przepisy tracą moc z dniem 01 sierpnia 2016 r. W praktyce oznaczało to, iż do dnia 01 sierpnia 2016 r. w obrocie prawnym w dalszym ciągu obowiązywały w/w regulacje, a tym samym wierzyciele mogli dochodzić swoich roszczeń na podstawie wystawionych bankowych tytułów egzekucyjnych.

Sąd Rejonowy nie uznał również za zasadny zarzut pozwanej odnośnie niezrozumiałego i nieprawidłowego sposobu wyliczenia odsetek skapitalizowanych. Pozwana podniosła, że brak jest konkretnego wskazania za jaki okres odsetki w kwocie 30.313,61 zł zostały naliczone i dodane do należności głównej, a także od jakiej kwoty zostały naliczone. Odpowiadając na powyższy zarzut powód wskazał, że oprocentowanie nominalne pożyczki, zgodnie z treścią umowy (§ 1 ust. 4) wynosiło 5% w skali roku. Natomiast od zadłużenia przeterminowanego wierzyciel był uprawniony do naliczania odsetek karnych za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (§ 3 ust. 4 umowy). Powód wskazał, że na kwotę skapitalizowanych odsetek składają się kwoty 2.088,93 zł (odsetki karne naliczone od wymagalnego kapitału pożyczki w okresie od dnia 13.06.2009 r. do dnia 16.09.2010 r. - data wystawienia BTE) oraz kwota 21.374,01 zł (odsetki naliczone przez pierwotnego wierzyciela od kwoty należności głównej, tj. 41.099,54 zł w okresie od dnia 17.09.2010 r. – dzień po wystawieniu BTE do dnia 13.12.2012 r. – dzień poprzedzający dzień cesji wierzytelności). Powód natomiast naliczył odsetki ustawowe od należności głównej (41.099,54 zł) w okresie od dnia 14.12.2012 r. – dzień cesji wierzytelności, do dnia 27.03.2014 r. – dzień wniesienia powództwa (łącznie kwota odsetek ustawowych 6.850,67 zł). Wskazane kwoty 2.088,93 + 21.374,01 + 6.850,67 dają łączną kwotę skapitalizowanych odsetek, tj. kwotę 30.313,61 zł. Pozwana J. T. w dalszym toku postępowania nie zakwestionowała wyliczeń przedstawionych przez powoda nie podnosząc dalszych zarzutów w tym zakresie. Sąd I instancji nie znalazł natomiast podstaw ku temu by prawidłowość wyliczeń powoda zakwestionować z urzędu.

Zaznaczyć należy, iż powód wystąpił z żądaniem zapłaty odsetek ustawowych od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty, naliczanych od kwoty 41.099,54 zł. Dniem złożenia pozwu był 27 marca 2014 r. Jak wynika z treści pisma z dnia 11 maja 2015 r., powód dokonał kapitalizacji odsetek od kwoty 41.099,54 zł od dnia 14 grudnia 2012 r. do dnia 27 marca 2014 r. łącznie. Tym samym w kwocie żądania, tj. 71.413,15 zł, powód uwzględnił już kwotę odsetek przysługującą mu za dzień 27 marca 2014 r., tj. za dzień wniesienia pozwu. W związku z faktem, iż powód uwzględnił należność przysługujących mu odsetek za dzień 27 marca 2014 r. w treści złożonego pozwu, Sąd I instancji nie mógł zasądzić kolejnych odsetek za ten sam dzień, gdyż prowadziłoby to do podwójnego obciążenia dłużnika odsetkami za dzień 27 marca 2014 r. Z tego względu Sąd Rejonowy oddalił powództwo w zakresie odsetek należnych powodowi za jeden dzień, tj. 27 marca 2015 r. i orzekł o obowiązku zapłaty odsetek, naliczanych od dnia 28 marca 2014 r.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając go w części uwzględniającej powództwo.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 232 zdanie 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez nieuprawnione przeniesienie na pozwaną ciężaru udowodnienia faktu, że wypowiedzenie umowy pożyczki nr (...) zostało dokonane nieskutecznie podczas, gdy to powód z faktu skutecznego wypowiedzenia w/w umowy pożyczki wywodzi skutki prawne;
2. art. 231 k.p.c. w zw. z art. 61 § 1 k.c. poprzez przyjęcie domniemania faktycznego, że pozwana zapoznała się z treścią oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki nr (...), podczas gdy nie zostało to w żaden sposób udowodnione w toku sprawy;
3. błąd w ustaleniach faktycznych spowodowany uchybieniami wskazanymi w w/w zarzutach polegający na nieustaleniu daty otrzymania i zapoznania się przez pozwaną z wypowiedzeniem umowy pożyczki nr (...), a w konsekwencji uznanie, że w/w umowa pożyczki została skutecznie wypowiedziana, co skutkowało możliwością wydania bankowego tytułu egzekucyjnego.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w stosunku do pozwanej i zasądzenie kosztów procesu za II instancję od powoda na rzecz pozwanej wraz ze zwrotem kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przypisanych i ponowne rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za I instancję (k. 194-196).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, iż skarżąca ograniczyła się w swojej apelacji w istocie do jednej kwestii, tj. braku wykazania, iż umowa pożyczki z dnia 23.03.2009 r. została skutecznie przez bank (kredytodawcę) wypowiedziana. Faktycznie powód przedstawił w ramach toczącego się postępowania dowodowe potwierdzenia doręczenia pozwanej, najpierw wezwania do zapłaty w terminie 7 dni zaległych rat, a następnie samego wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu, podnosząc, że wobec tego, iż korespondencja (zgodnie z § 3 ust. 8 umowy) była przesyłana listem zwykłym takimi potwierdzeniami nie dysponuje. Jednocześnie nie można się także zgodzić ze stwierdzeniem Sądu Rejonowego, że to na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia, że wypowiedzenie nie nastąpiło.

Pomimo tego, zdaniem Sądu Okręgowego, okoliczności sprawy pozwalają na ustalenie, że do skutecznego wypowiedzenia pozwanej umowy pożyczki jednak doszło. Otóż o tym, że J. T. otrzymała oświadczenie o wypowiedzeniu pośrednio świadczy jej postawa w toku niniejszego postępowania. Znamienne jest bowiem, że we wniesionym przez siebie sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 49-50), ani nawet na żadnej z trzech kolejnych rozpraw (16.10.2014 r. – k. 73; 09.12.2014 r. – k. 91; 10.02.2015 r. – k. 104), na których była osobiście obecna, absolutnie nie kwestionowała ona faktu doręczenia jej wypowiedzenia, jak i nie podnosiła zarzutów co do skuteczności jego dokonania. Argumentacja ta pojawiła się dopiero po ustanowieniu przez pozwaną profesjonalnego pełnomocnika. Niezależnie nawet od kwestii zaistniałej prekluzji twierdzeń i dowodów (art. 503 § 1 k.p.c.) podniesionych przez tego ostatniego w piśmie procesowym datowanym na dzień 20.04.2015 r. (k. 118-120) trzeba podkreślić, iż gdyby faktycznie pozwana nie otrzymała wypowiedzenia i nie była świadoma rozwiązania łączącego ją z bankiem stosunku umownego pożyczki z pewnością podniosłaby to już w sprzeciwie, zważywszy, że nie jest to okoliczność, ocena istotności, której wymaga posiadania wiedzy prawniczej. Trzeba zwrócić uwagę, że umowa pożyczki została zawarta w dniu 23.03.2009 r., zaś oświadczenie o wypowiedzeniu datowane jest na dzień 14.06.2010 r. Mając na uwadze, że pozwana była świadoma, iż nie wywiązuje się ze spłaty rat pożyczki aktualnie jej (a w zasadzie jej pełnomocnika) twierdzenia, że nie wiedziała o rozwiązaniu umowy oraz postawieniu w stan wymagalności całej kwoty pożyczki, trzeba uznać za zarzut o charakterze czysto procesowym, nie mającym nic wspólnego z rzeczywistym stanem rzeczy. Dodać w tym miejscu trzeba, że J. T. nie utrzymuje, iż spłaciła pożyczkę uzyskaną w ramach umowy z dnia 23.03.2009 r.

O ziszczeniu się przesłanki skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki przemawiają także kolejne działania podejmowane przez pierwotnego wierzyciela w celu odzyskania należnej mu wierzytelności, a mianowicie wystawienie w dniu 16.09.2010 r. bankowego tytułu egzekucyjnego, w którym wyraźnie zaznaczono, że należność jest wymagalna

oraz wystąpienie do sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności, co też nastąpiło w konsekwencji postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 21.04.2011 r., sygn. akt I Co 779/11. Mając na uwadze, że mamy do czynienia z profesjonalistą (bankiem) nie sposób sobie wyobrazić, aby zaniechał on uprzedniego wypełnienia wszystkich wymogów skutecznego wypowiedzenia pożyczkobiorcy umowy pożyczki.

Trudno jest też uznać za wiarygodne twierdzenie pozwanej, że dopiero w wyniku doręczenia jej odpisu pozwu w niniejszej sprawie dowiedziała się o kierowanych do niej roszczeniach o zwrot należności wynikającej z umowy pożyczki, mając już tylko na uwadze, że w oparciu o zaopatrzone w klauzulę wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny prowadzone było przeciwko niej postępowanie egzekucyjne, umorzone ostatecznie wobec jego bezskuteczności postanowieniem z dnia 10.09.2012 r. (k. 153), w czasie którego komornik musiał niejednokrotnie kierować do niej korespondencją. Przy czym zachodzi zbieżność adresu zamieszkania, którym pozwana posługuje się w toku niniejszego procesu, z tym widniejącym na umowie pożyczki, wypowiedzeniu, czy też postanowieniu komornika sądowego o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

W końcu, o tym, że J. T. otrzymała wypowiedzenie wyraźnie świadczy zachowanie samej pozwanej. Otóż występując w dniu 17.12.2014 r. o wydanie kserokopii z akt sprawy o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (sygn. akt I Co 779/11) zawnioskowała o wykonanie kserokopii w zasadzie wszystkich (pomijając pełnomocnictwo i odpis z KRS-u) załączników wniosku poza właśnie wypowiedzeniem umowy pożyczki, co jednoznacznie wskazuje, że dokumentem tym musiała już dysponować.

Wypada również zauważyć (odnośnie wysokości zobowiązania), że odsetki karne od całej postawionej w stan wymagalności należności głównej (41.099,54 zł) zostały przez bank naliczone od dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego (tj. 16.09.2010 r.), przy czym wypowiedzenie umowy datowane jest na dzień 14.06.2010 r., a więc przeszło trzy miesiące wcześniej.

Reasumując – zważywszy na całość przeprowadzonych rozważań - Sąd Okręgowy uznał, że apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie, w związku z czym należało ją oddalić na podstawie art. 385 k.p.c.

Jednocześnie Sąd Okręgowy – mając wzgląd na jej sytuację materialną (k. 197-210) - odstąpił od obciążenia pozwanej kosztami procesu poniesionymi przez stronę powodową w instancji odwoławczej.

Sędzia SR (del.) Miłosz Konieczny Sędzia SO Adrianna Szewczyk-Kubat Sędzia SO Waldemar Beczek